

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 3. november 2013

Kirke dag: Allehelgensdag/A

Tekst: Matt 5,1-12

Salmer:

SK & LL: 402 * 566 * 571 * 787 * 569

Langt de fleste af os, vil der en dag blive skrevet om i avisen. Der vil stå om os, at vi ”fik fred”, ”er taget fra os”, ”er stille sovet ind”, ”er gået bort”, ”er gået hjem til Gud”, ”er ikke længere iblandt os” eller noget helt syvende. Skal vi følge statistikken, så vil det kun være få af os, der bliver skrevet om: ”er død”.

Uanset, hvad vore efterlevende eventuelt skriver om os, er det på det tidspunkt et faktum, at vi er døde og ikke længere tælles blandt de levende. Men, hvem tælles vi så iblandt? De døde? Men, hvad gavner det at tælle os blandt de døde; hvad gavner det at tælle de døde? Er det ikke ligegyldigt at tælle det, som ikke er, for vi er jo ikke længere, når vi er døde.

Nej, det er ikke ligegyldigt. For når vi stadig tælles, også blandt de døde, så holdes fast i, at døden er en tilstand eller et sted at være, og ikke bare et stort ingenting. Ved at tælles blandt de døde holder de efterlevende på en måde stadig en relation til livet. Han er ikke i live, han er død. Død er et eller andet – et eller andet andet og modsat livet. Men, hvad er død? Er det en hændelse, en tilstand eller et sted?

Når vi taler om det, kan død både betyde fravær af liv; men det kan også betyde fylde af liv. Fylde af liv i den kristelige forstand, at døden er vejen til opstandelsen; vejen ud af tiden og ind i evigheden. Men her bevæger vi os så også ud i troens

og håbets verden; bevæger os væk fra faktum, at døden er. Men, hvad er egentlig forskellen på, at skrive ”er gået hjem til Gud” og skrive ”er opstanden”? Jeg kan dog ikke mindes, at jeg nogensinde har set det sidste i en dødsannonce.

Men ER døden vejen ”hjem til Gud”, og hvor er det så? Bibelen giver os flere steder den trøst, at også i døden vil Gud følge os. Bibelen forsikrer os, at når vi tror om Jesus, som Bibelen forkynnder om ham, så skal vi dele livsfællesskab med ham, som han delte det med os: altså han vil være med os både i liv, død og opstandelse.

Jesus stod op af graven påskemorgen og havde derved både sonet menneskers skyld og sejret over døden som menneskets endeligt. Han, der er vejen, sandheden og livet, gik livets vej i dødsrigets mørke og ud i opstandelsens signede dag. Og således har mennesker mulighed for at gå med ham ud i vor signede dag, rejse til vort fædreland og se kongen i hans pragt.

Det er det kristne opstandelseshåb, at der i døden er opstandelse og liv i evigheden hos Gud i Himlen.

Himlen! Dagens tre læsninger sætter egentlig Himlen, Guds herlighed i perspektiv.

Profeten Esajas i Det gamle Testamente beskriver et land, et sted, som lyder himmelsk, hvor alle er retfærdige, hvor Gud Herren er og intet ondt når mennesker. Salme 566 er jo en fantastisk perspektivering og drømmende beskrivelse af Himlen hos Gud. Det er jo nærmest et nyt Paradis, hvor Gud og mennesker er sammen, og der er godt. Der er livet så langt mere end blot lifligt heneden. Der er intet, der længere giver skår i glæden, lykken, freden. Intet skal mere vække tvivl i

troen, håbet skal være opfyldt og kærlighedens bånd rives ikke mere over og begrænses ikke længere af selvskhedens begær.

Profeten Esajas giver os en form for svar på spørgsmålet ”Er der en Himmel, og hvad og hvordan er det?” Den nytestamentlige tekst fra Åbenbaringsbogen giver os så svaret på, hvem der kommer ind i Himlen.

Det gør de, der har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Et poetisk billede, et symbolsk billede, og dog peges på noget helt konkret: dåbens hvide dragt, der bæres i badet til genfødsel, hvor der forud er tegnet korstegn for ansigt og bryst til vidnesbyrd om, at vi skal tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Han, der i sin opstandelse er begrundelsen for det levende håb, hvori Gud i sin barmhjertighed har genfødt os, sådan som det siges både ved dåb og bisættelse/begravelse. Det er et symbolsk og et poetisk billede, der rummer og indrammer alt det, der hører med til at tro på Jesus og tro det om ham, som Gud Herren selv siger om Ham: Han er Guds elskede Søn. Og han fuldbragte forsoningen og bar al vor skyld som et offerlam. Hans blod er vor retfærdighed. For hans skyld lader Gud nåde gå for ret, og enhver, der lever og dør i troens tillid og under korsets nådetegn kan bære uskyldens hvide himmelklædning. Vejen ind i Himlen går ikke via en god samfundsmoral eller medmenneskelige kvaliteter eller nok så mange superlativer om vores livsførelse. Vejen til Himlen går via Jesu kors, fordi vejen for Gud fra Himlen og til menneskers frelse går via Jesu kors. Og ser vi korsets kærlighed, da må vi håbe og bede til, at det giver os vilje og vej til at være alle de gode superlativer for hinanden og derved være hinanden til glæde og velsignelse.

Men alt dette når først sin fylde i Himlen. Og selv med nok så håbefulde billeder af Himlens herlighed, så er vi ikke på

evighedens side af døden, men på tidens side. Vi er her i dette nu, hvor livet godt kan være lifligt, men også en trængsel. Hvor livet blomstrer og gror og kærligheden vokser imellem os. Og alligevel oplever vi, at i det ene øjeblik har vi livet og kærligheden tilfælles, og i det næste øjeblik er vi ene i det. Her kan vi opleve, at selv nok så stærke håb ikke længere kan åbne livets døre for os. Her kan vi opleve, at troen, hvori vi finder fred og ser Guds hjerteslag for os, pludselig overmandes af tvivl og vi kan føle os forladte endogså af Gud.

Her kommer så Jesu ord til os i dagens evangelium. ”Salige er I...” og han nævner forskellige livsomstændigheder og dets konsekvenser. Fælles for dem er, at når vi gør det gode, skal vi også selv mødes af det gode. Og når vi udsættes for det onde, skal vi trøstes med det ondes modsætning.

Og hermed sluttet ringen rundt til Esajas profetien om Himlen. For med ”salige” peger Jesus længere frem en blot i den tid, der er for os. Og sker det ikke, at vi i tiden før døden skal gengældes det gode og trøstes og lindres i det onde, så vil det til fulde gælde i evigheden efter døden. Med ”salige” pointerer Jesus, at Gud ikke glemmer os, selv om vi måske føler os forladte af Ham. Jesus pointerer også, at saligheden ikke er gengældelse eller løn efter fortjeneste. Vore gode gerninger på jord er en konsekvens af, at vi lever med Ham, som er den gode; Hans gode gerning virker igennem os. Derved får vi ved menneskers handlinger glimt af Guds godhed at se; men en dag skal vi se den til fulde. En dag gøres vi salige, en dag får vi al og kun Guds saliggørende godhed.

Når vi her i tiden tror som den store, hvide flok: ”Frelsen kommer fra vor Gud, som sidder på tronen, og fra Lammet”, da skal vi saliggjorte i evigheden synge med i den himmelske lovsang:

Amen! Pris og lov og visdom og tak og ære og magt og styrke
er vor Guds i evighedernes evigheder. Amen!